

Jaume Matas pareix que renuncià al primer misser (Rafael Perera, al mig) perquè el volia convèncer d'acceptar una pena reduïda.

Tot sol

Jaume Matas s'enfronta tot sol a la seva primera condemna i a l'allau de casos que l'esperen.

Poques vegades s'ha exemplificat tan bé com amb Jaume Matas allò que com més amunt s'arriba més dura és la caiguda posterior. Dura i, sobretot, solitària, quan l'escalada ha estat a còpia de deixar cadàvers pertot i s'ha fet sense miraments. Com és el cas.

Matas arribà molt més amunt que no s'hauria imaginat mai el 1993, quan era un obscur director general d'Economia del conseller Alexandre Forcades, dins el govern de Gabriel Cañellas. Va ser conseller i, traint el

president Cristòfol Soler, assaltà la presidència, catapultat per Cañellas, el juny del 1996. Mai no hi havia pensat, a ser president. Però, ja que ho era, no deixaria passar les possibilitats que se li obrien. Sabé manejar les relacions públiques per a continuar pujant i pujant. Perdè el govern, però José María Aznar li donà un ministeri. El de Medi Ambient: "M'és igual de què és el ministeri", va dir en saber el nomenament. El fet important era ser-hi, al cim. No com ni de què. Era el moment del màxim èxit. Quan arriba a la cort conservadora d'Aznar, on es passeja com un Richelieu el seu amic Eduardo Zaplana, Matas i la seva esposa Maite Areal toquen el cel. El triomf. Mallorca es veia molt petita des d'aquelles alçades celestials.

Quan és obligat a tornar a Palma per presentar-se a les eleccions del 2003, que guanyà, ho viu com una mena de càstig. De fet, continuava residint a Madrid –i encara ara–, on tenia els fills i l'esposa. Però així mateix considera que, ja que ha d'estar a Palma, i que en el futur poc o molt haurà

d'estar-s'hi, val més tenir-hi una casa del nivell d'un triomfador. No podia ser el xaletet –relativament modest– de Cas Català, on havia viscut i que encara era la seva residència teòrica. De manera que va adquirir el famós palauet que, al capdavant, li ha costat tant. Qui sap si tot, o quasi.

Recurs al Suprem. La història a partir d'aleshores és prou coneguda pels lectors d'EL TEMPS. Derrota electoral, fugida als Estats Units, investigació judicial, imputació, acusació, judici oral i, finalment, condemna a sis anys pel primer cas dels molts en què l'han encausat. Ell, que ho va tenir gairebé tot, que era adulat per tothom, ara es troba absolutament sol. Pocs, molt pocs dels seus companys s'interessen per les seves penúries. Fins i tot una antiga amiga podria haver estat d'importància cabdal en la seva primera condemna. Això circula en medis judicials de Palma respecte al testimoni de Rosa Estaràs, ex-mà drete seva quan era vice-presidenta del govern (2003-

Pareix que el testimoniatge d'Estaràs fou cabdal per a la condemna de Jaume Matas

2007). Eren amics de l'ànima. Ara gairebé ni se saluden.

Per una altra banda, el govern de José Ramón Bauzá ha mantingut –s'hi personà sota la presidència de Francesc Antich– l'acusació particular contra Matas a través de l'advocacia del govern, una actitud que els pocs amics que manté Matas titllen de "cruel". La relació entre els actuals dirigents de PP i Matas és nul·la, tret d'algun cas aïllat amb el qual s'intercanvien missatges de mòbil. Per a tot aquell qui tingui aspiracions dins el PP actual, mostrar-se com a amic de Matas és un handicap.

Aquesta solitud "és allò que li sap més greu", explica a EL TEMPS un amic seu. "No s'esperava que tanta gent se li giràs d'esquena." Si per aquesta banda el cop anímic ha estat molt fort, encara ho ha estat més la primera condemna: "No se l'esperava de cap manera." Sembla que estava convençut que seria declarat no culpable. Segons una altra font, "per això va renunciar al primer misser, Rafael Perera, perquè el volia convèncer de pactar una condemna tan baixa com fos possible i ell s'hi negà en rodó perquè volia la innocència".

Ara es veu tot sol i davant un horitzó d'allò més negre. Li queden una gran quantitat de casos que poden arribar a significar serioses acusacions i, per tant, la probabilitat de presó és més factible que mai. D'aquí ve el recurs desesperat al Tribunal Suprem –anunciat la setmana passada–, en el qual impugna la sentència per quinze motius diferents.

Si el Suprem atén el recurs, el seu futur continuarà essent complicat. Si no l'atén, el present serà la presó. Sigui com sigui, la solitud és la seva realitat i els anys de fama, poder, rialles i amics pertot, només un record molt llunyà.

Miquel Payeras

El cas Urdangarin, enllestit potser a l'estiu

Segons que publicava la setmana passada un diari de Mallorca –de fonts de la instrucció judicial– la instrucció del cas Urdangarin podria ser que hagués quedat enllestida abans de les vacances del mes d'agost. El jutge instructor, José Castro, ha reservat més d'un mes per a interrogar nombroses

Iñaki Urdangarin i el seu advocat, Mario Pascual Vives.

persones, entre testimonis i encausats. Entre el 13 d'abril i el 22 de maig, unes quaranta persones passaran pels jutjats de Palma. Si tot va com el jutge preveu, la instrucció es podria tancar entre un mes i dos després de la darrera compareixença. Amb la qual cosa seria factible que abans de les vacances d'agost el cas quedàs llest per a passar, si ho decideix Castro, a judici oral.

Cal recordar que els dos principals encausats en aquesta famosa peça separada número 25 del cas Palma Arena són Jaume Matas i Iñaki Urdangarin, el gendre del rei d'Espanya. Entre les declaracions dels encausats serà molt rellevant la de Diego Torres, soci d'Urdangarin. En primera instància, quan fou citat pel jutge Castro, s'acollí al dret de no declarar. S'estimà més d'esperar a veure què declarava el seu ex-soci i ex-amic, que va descarregar damunt seu pràcticament tota la responsabilitat de les possibles irregularitats comeses. D'aquesta manera, Urdangarin es llevava les puces de sobre. Ara serà l'hora de Torres. En ambients jurídics de Palma es considera segur que carregarà durament contra el gendre del rei espanyol. És previst que el dia 22 de maig declari davant Castro. Si després d'aquesta declaració del segon gran encausat el jutge consideràs que cal tornar citar Urdangarin segurament ho faria dins el mateix mes de maig. El dia 16 d'aquell mes és quan s'ha prevista la declaració de Matas per aquesta peça separada.

Amb relació a Urdangarin, val a dir que la setmana passada un diari digital, citant fonts properes a la casa reial espanyola, assegurava que Joan Carles I havia fet saber a la direcció de Telefónica que "comprendria" que es desfessin d'Urdangarin. El diari assegurava que el rei havia demanat a Telefónica que contractàs Urdangarin i que el desembre passat un representant de l'empresa va reconèixer que "ha de ser la Casa del Rei que digui quan l'hem de destituir [...]. Alierta no va fitxar lliurement Urdangarin. Va ser una decisió política, una qüestió d'estat, i tampoc, consegüentment, no el pot destituir sense el consentiment del rei". A la declaració de renda del 2010, Urdangarin va declarar haver cobrat més d'1,3 milions d'euros de Telefónica. Dels quals 940.000 corresponien al sou a Telefónica Internacional, 265.000 a Telefónica Espanya, 115.000 pel càrrec a la filial a Mèxic i 55.000 com a conseller de l'empresa al Brasil.

Una vegada acabada la instrucció judicial, el jutge, si ho considera adient, donarà el vist-i-plau perquè es formi el tribunal que haurà de jutjar els acusats en vista oral. Tenint en compte els mesos que han transcorregut en uns altres casos, podria ser que a final d'any o a principi del 2013 hi hagués judici.